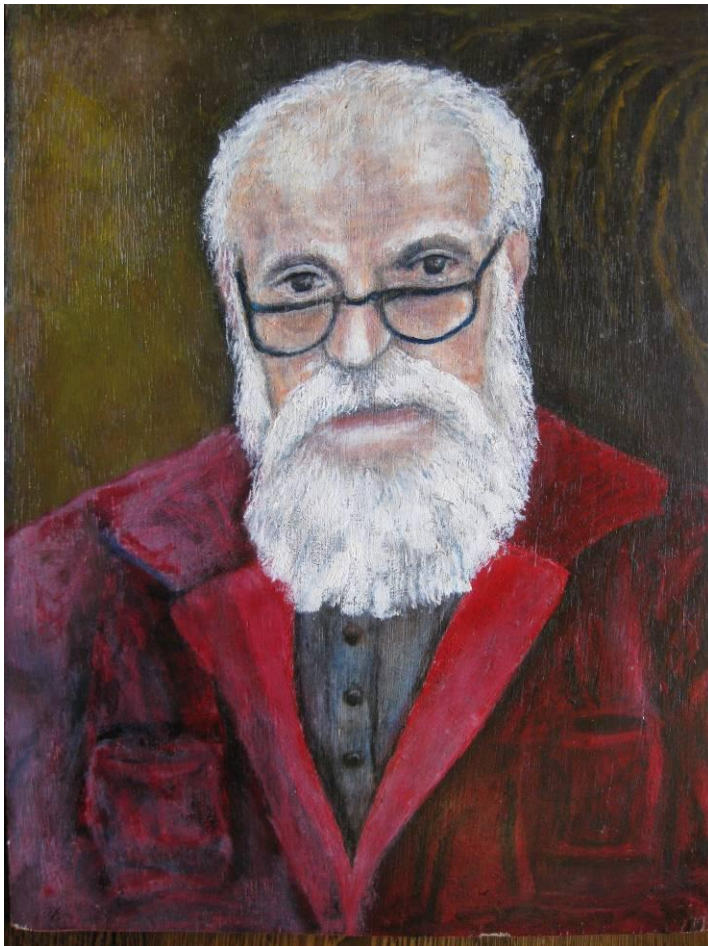

Over dijken en een late Sinterklaas

He gelukkig, wat was ik vanmorgen blij om mijn schoonouders te kunnen begroeten! “Wat bent u ook een eigenwijze man,” hoorde ik mezelf zeggen terwijl ik een dikke kus op zijn bebaarde wang drukte. “Om ons toch zo in de zenuwen te laten zitten!” Het was januari 1976 en de afgelopen nacht stormde het hevig en er was springvloed. De inwoners van Oudeschild wisten dat ze op deze dag de oude dijk van het vissersdorp goed in de gaten moesten houden. Het water kwam reeds in de middag zo hoog dat er besloten werd om de dijkwacht in te zetten. Het haventerrein stond al uren onder water. Tegen de avond kregen alle inwoners het advies om het zekere voor het onzekere te nemen en de nacht bij familie of vrienden elders door te brengen. Vele moeders en kinderen hadden voor die tijd al aan dit advies gehoor gegeven. We belden mijn schoonouders en vroegen ze om naar De Waal te komen. De Waal ligt wat hoger midden op het eiland, dus daar zaten we redelijk veilig. Maar mijn schoonvader hield zijn buurvrouw tante Marretje in de gaten en die zou wel zeggen wanneer de tijd daar was om weg te gaan. Tenslotte woonde zij al haar hele leven bij de diek en zij zou het dus wel weten. Tante Marretje liep ieder kwartier de

dijk op om te kijken hoe hoog het water nu stond maar was telkens nog niet echt ongerust. “En als het water tot aan de rand komt kunnen we zo weg want de auto staat klaar om weg te rijden,” probeerde mijn schoonvader me gerust te stellen. Maar natuurlijk zat het ons helemaal niet lekker dat er een paar oude mensen in Oudeschild zaten te wachten tot het water in de loop van de nacht zou zakken!

Bovendien ben je vaak te laat als het onverhoopt tot een dijkdoorbraak zou komen. Om middernacht besloten we, na een laatste telefoontje, toch maar naar bed te gaan. Tenslotte moest Hennie de volgende morgen weer naar school.

Vanmorgen belden we al vroeg hoe de nacht in Oudeschild was verlopen en daar waren ze om twee uur 's nachts gaan slapen nadat tante Marretje had verzekerd dat de hoogste stand

van het water bereikt was. Wat een vertrouwen!

Onder het genot van een versgezet kopje koffie vertelde mijn schoonvader nog een leuke anekdote. Hij was enige dagen terug in Oudeschild uit de auto gestapt en daar zei een klein jongetje tegen hem: “Nou mijn brandweerauto is al te barst hoor!” “O ja,” zei mijn schoonvader nog niet begrijpend. “Ja, krijg ik nu een nieuwe?” en de kleine

knul keek mijn schoonvader verwachtingsvol aan. Nu ging er een lichtje op. Deze kleine vent dacht in mijn schoonvader met zijn lange witte baard Sinterklaas te herkennen. Het was tenslotte nog niet zo lang geleden pakjesavond geweest en hij had de Sint in de haven met de stoomboot zien aankomen, maar hem nooit uitgezwaaid. En nu dacht hij waarschijnlijk dat hij nog op Texel verbleef. Wat mijn schoonvader hem beloofd heeft weet ik niet maar hij heeft hem vast zijn vertrouwen in de Sint niet willen ontnemen.

Margaret Elzinga